

BOGNYT

ANTISEMITISMEN I DANMARK 1943-45

Forfatteren Sofie Lene Bak er museumsinspektør på Dansk Jødisk Museum i København og har tidligere har udsendt bøgerne »Danske jøders krigsoplevelser 1943-1945« og »Jødeaktionen oktober 1943«.

»Da krigen var forbi« omhandler konsekvenserne for de danske jøder efter Anden Verdenskrigs afslutning. I oktober 1943 oplevede de danske jøder sig som truede i deres eget land. De forlod deres virksomheder, hjem, formue og ejendele og flygtede eller gik under jorden.

Bogen omhandler, hvad der skete mens de var væk, og hvordan de blev modtaget, da de vendte hjem.

Forfatteren har atter skrevet en velfortalt historien om antisemitismen og nogle af dens tragiske konsekvenser i Danmark.

Sofie Lene Bak: Da krigen var forbi. De danske jøders hjemkomst efter besættelsen. 253 sider, 300 kroner. Gyldendal.

EGYPTEN PÅ VEJ MOD DEMOKRATI?

Først jublede de. Nu er kampen taget til. Den egyptiske revolution er først lige begyndt. Forud for oprøret på Tahir-pladsen i Kairo gik flere års strejker, og aktionerne fortsætter, for arbejderklassen vil have fast ansættelse og en løn, de kan leve for. Bogen rejser spørgsmålet: Kan egypterne få demokrati, hvis der ikke sker en radikal omfordeling af økonomien?

Bagtæppet til revolutionens krav om demokrati og ytringsfrihed er en befolkning, hvor op mod 40 procent lever for under en tier om dagen eller mindre. Samtidig har også revolutionen skabt økonomiske vanskeligheder for landet.

En ny fagbevægelse forsøger at vinde fodfæste i Egypten. Imod sig har den både den gamle fagbevægelse, der støttede Mubarak-regimet, det magtfulde militær og Det Muslimske Broderskab, der blev den store vinder af det egyptiske parlamentsvalg.

Bogen er udsendt af Informations Forlag i samarbejde med LO/FTFs Ulandssekretariat, og skrevet af seks journalister.

Egypten på vej mod demokrati. Arbejdsmarkedets betydning for Det Arabiske Forår. 143 sider illustreret 199 kroner. Informations Forlag.

JAGTEN PÅ OSAMA

I Abbottabad i Pakistan skød og dræbte amerikanske elitesoldater 1. maj 2011 verdens mest eftersøgte mand, Osama bin Laden og dermed kulminerede ti års dramatisk menneskejagt.

CNN-journalisten Peter L. Bergen tager via centrale kilder i blandt andet USA's hær, efterretningstjeneste, politiske top og terrorister læseren med helt tæt på Osama bin Laden ti år på flugt og CIA's efterforskningsarbejde og analysemetoder i jagten på ham. Han fortæller også om samarbejdet med den pakistanske efterretningstjeneste, SEAL specialstyrken og om Barack Obamas overvejelser inden det afgørende angreb på al-Qaeda lederen.

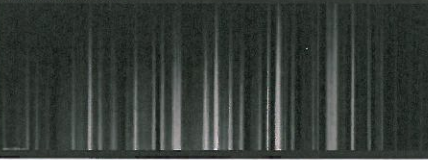
Peter L. Bergen har tidligere skrevet bøger om al-Qaeda og USA's krig mod terror og i 1997 stod han for det første interview med bin Laden.

Bogen er utroligt spændende og velskrevet, men lidt for farvet i Obamas favør.

Bogen er værd at læse, men burde også kunne skabe debat om kampen mod terrorisme

Peter L. Bergen: Jagten på Osama. 364 sider illustreret. 300 kroner. Jyllands-Postens Forlag.

SCENEKUNST

Trøstesløs konfetti

Tristessen, perversionen og det umenneskelige blandt slummens boere er det deprimerede omdrejningspunkt for "Det blå blå hav" på Husets Teater.

I et nedfældet kvadrat i scenegulvet ligger to skuespillere henslængt. Som sand under en legeplads i et boligkvarter er hullet fyldt op med konfetti. Det knitrer i højtalerne, det er den enerverende lyd af gigantiske tømmermænd.

NICK BRUUN ANMELDER

Sådan begynder Det blå, blå hav på Husets Teater af den unge tyske dramatiker Nis-Momme Stockmann.

Vi befinder os i et trøstesløst univers. En betonslum. Darko drikker heftigt og hele tiden. Det gør hans følgesvend Elle også. Darko reflekterer over det meningsløse univers der er hans liv. Ingen humor, kun enkelte glædes-glimt. Og over pigen Motte, der livskraftigt prøver at vriste Darko fri af hans univers.

Men Darko hænger fast, og higer sig fast i en utrolig forstemt og negativ filosofien over tristessen, perversionen og det umenneskelige blandt slummens beboere. Darko prøver at få fragmenterne i sit alkohol-plagede og lindrede hoved til at give mening. Selvmordet ligger lige for hele tiden.

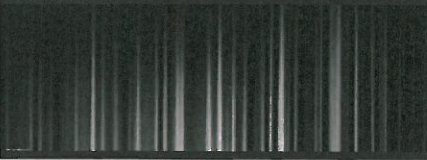
Med en mildhed der kan tilskrives alkohol-indtaget, beskuer Drako scenariet. Han elsker Motte, siger han. Han er glad for venen Elle. Der er ingen verbal eller fysisk vold mellem de tre skæbner. I skærende kontrast til de historier han fortæller om livet i slummen.

Det blå blå hav er hård kost. Det er stort set renset for billeder på menneskelighed, endssige noget der gør tilværelsen tålelig. Teksten er kemisk renset for smalltalk og blodgørende social omgang. Hele stykkets tone har en distanceret nøgternhed over sig. Som tilskuer rives man ikke med af figurenes liv på scenen. Trøstesløst og uden håb.

Sproget er flot poetisk, men teksten er blotlet for socialkritiske vinkler, og livet er uforanderligt i slummen. Det virker som om det er skrevet af en intellektuel af anden opvækst, der har fantasieret sig til at bo i et for ham aldeles hæsligt univers, og derfra reflekterer over dette liv... og derfra kan man kun drømme sig væk til et blåt hav eller svæve væk med flaskens ånd.

Det blå, blå hav. Husets Teater i København. Instruktion: Therese Willstedt. Scenografi: Nathalie Mellbye. Manuskript: Nis-Momme Stockmann. Musik: Martin Dahl. Til 19. oktober

SCENEKUNST

Livet er en kronisk sygdom

"Det kroniske liv" på Odin Teatret er en grum og bitter hyldest til ofrene for politikernes meningsløse men kalkulerede vold.

På scenegulvet ligger et lig i uniform, en dukke, men det kunne være en krop. Imens fortsætter livet. Året er 2031, og de efterladte begraver ofrene efter Europas Tredje Borgerkrig.

GERT PODER ANMELDER

Krigens første offer er sandheden, men om hvad? De faldne fædre, sønner og brødre? Eller de mødre, døtre og søstre, der mindes de meningsløse mord?

- Du skal vaske liget på den, du elsker, siger den Sorte Madonna. Selv har hun vasket fem kroppe efter mænd, der drog i krig på "den forkerte side".

Hvorfor viser ingen medlidenhed, spørger den tejeniske flygtning. Hun jagter sit wonderland, men ingen hæver bommen for de udstødte. Den latinamerikanske dreng, der søger sin fader i det sønderbombede Europa, får udleveret en nøgle, men døren må han selv finde.

Det kroniske liv af Odin Teatret er tilegnet Anna Politkovskaya og Natalia Estemirova, to russiske menneskerettighedsforkæmpere, der blev myrdet på grund af deres modstand mod krigen i Tjetjenien. Teksten er af Ursula Andkjær Olsen og Odin Teatret, hvis grundlægger Eugenio Barba har instrueret Thomas Bredsdorffs dramaturgi.

Teatret blev grundlagt i 1964 og har siden 1966 boet i Holstebro. Den verdensberømte institution har udviklet sit eget formsprog, hvor stykkerne folder sig ud i få ord og megen handling. Det er et rå, fysisk teater, hvor historien skubbes frem og vikles ud af bevægelser, lys, lyd, kostumer, rekvisitter og musik.

Alt forvandles til bevidsthedsstrømme mere end til mærkepæle. Episoderne foregår på en ydre rejse med endestation i dit eget indre. Derfor er Det kroniske liv ikke et stykke, hvor man har gættet den næste scene og husker den forrige.

I stedet bobler det af støjende energi, sære tungemål, livets melodi og dødens trommehvirvel, smerten over tabet og glæden over genopstandelsen.

Det kroniske liv er en grum og bitter hyldest til hvert

Det Kroniske Liv. Odin Teatret i Holstebro. Takkelloftet på Den Kgl. Opera og Biblioteket på Rentemestervej, samt forskellige laboratorieaktiviteter flere steder til 7. oktober. Læs mere på www.odinteatret.dk